

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Dese a soudců JUDr. Kateřiny Hornochové a JUDr. Ing. Pavla Horáka, Ph.D., ve věci žalobkyň **a) Tommy Hilfiger Licensing LLC**, se sídlem 10001 New York, 601 W. 26th St., 6th Floor, Spojené státy americké, **b) Urban Trends Trading B.V.**, se sídlem Utrecht, NL-3543 AP, Krommewetering 41, Nizozemsko, **c) RADO Uhren AG**, se sídlem CH-2543 Lengnau BE, Bielstrasse 45, Švýcarsko, **d) Facton Kft.**, se sídlem Budapešť 1052, Apáczai Csere János utca 11, Maďarsko, **e) Lacoste S.A.**, se sídlem Paříž 75001, 8 rue de Castiglione, Francie, **f) Burberry Limited**, se sídlem Londýn EC4 A3TW, Horseferry House, Horseferry Road, Velká Británie, všech zastoupených JUDr. Ludmilou Neustupnou, CSc., advokátkou, se sídlem v Praze 1, Revoluční 763/15, PSČ 110 00, proti žalované **DELTA CENTER a.s.**, se sídlem v Praze 7 - Holešovicích, Bubenské nábřeží 306, PSČ 170 04, IČO 45148007, zastoupené JUDr. Janem Lukešem, advokátem, se sídlem v Praze 1, Hyberská 1007/20, PSČ 110 00, o ochranu průmyslových práv a ochranu dobré pověsti právnické osoby, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 2 Cm 98/2010, o dovolání žalobkyň proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 5. prosince 2012, č. j. 3 Cmo 155/2012-166, takto:

I. Řízení **se přerušuje** na dobu do rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie o odpovědích na **předběžné otázky** uvedené pod bodem II výroku.

II. Nejvyšší soud České republiky žádá na základě článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie Soudní dvůr Evropské unie o odpověď na následující předběžné otázky:

Je osoba, která má pronajatý areál tržnice a jednotlivým trhovcům poskytuje k užívání stánky a pozemky, na kterých stánky mohou stát, prostředníkem, jehož služby jsou užívány třetími osobami k porušování práva duševního vlastnictví ve smyslu článku 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004, o dodržování práv duševního vlastnictví?

Lze osobě, která má pronajatý areál tržnice a jednotlivým trhovcům poskytuje k užívání stánky a pozemky, na kterých stánky mohou stát, uložit opatření ve smyslu článku 11 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004, o dodržování práv duševního vlastnictví, za stejných podmínek, jaké Soudní dvůr Evropské unie formuloval pro uložení opatření provozovatelům on-line tržiště v rozsudku Soudního dvora ze dne 12. července 2011 ve věci C-324/09 L'Oréal a další proti e-Bay a dalším?

O d ů v o d n ě n í :

I. **Řízení před soudem prvního stupně**

(1) Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. února 2012, č. j. 2 Cm 98/2010-114, zamítl žalobu všech žalobkyň, aby žalované byla stanovena povinnost zdržet se uzavírání nebo prodlužování doby trvání podnájemních smluv na užití prostor či prodejních míst v areálu tzv. P. tržnice, nacházející se na adrese P., se subjekty, které dle pravomocného rozhodnutí soudu nebo správního orgánu porušily nebo ohrozily práva k ochranným známkám ve výroku specifikovaným, jakož i se subjekty, které k okamžiku pravomocným rozhodnutím prokázaného porušení nebo ohrožení práva k ochranným známkám ve výroku specifikovaným užívaly prostor nebo prodejní místo, ve kterém došlo k porušení nebo ohrožení práv ke specifikovaným ochranným známkám žalobkyň (výrok pod bodem I). Dále zamítl žalobu všech žalobkyň, aby žalované byla stanovena povinnost zdržet se uzavírání nebo prodlužování doby trvání podnájemních smluv na užití prostor či prodejních míst v areálu tzv. P. tržnice, nacházející se na adrese P., které nebudou obsahovat závazek podnájemce zdržet se porušování práv průmyslového vlastnictví žalobkyň a které nebudou jako výpovědní důvod ze strany nájemce s nejdéle 14 denní výpovědní lhůtou obsahovat porušení nebo ohrožení práv k ochranným známkám žalobkyň specifikovaným ve výroku, v prostoru či prodejním místě užívaném podnájemci (výrok pod bodem II). Rovněž zamítl žalobu, aby žalované byla stanovena povinnost zdržet se pokračování v podnájemním stavu se subjekty užívajícími prostory či prodejní místa v areálu tzv. P. tržnice, nacházející se na adrese P., které dle pravomocného rozhodnutí soudu nebo správního orgánu porušily nebo ohrozily práva k ochranným známkám specifikovaným ve výroku, jakož i se subjekty, které v okamžiku pravomocným rozhodnutím prokázaného porušení nebo ohrožení práva k ochranným známkám ve výroku specifikovaným užívaly prostor nebo prodejní místo, ve kterém došlo k porušení nebo ohrožení práv k ochranným známkám ve výroku specifikovaným (výrok pod bodem III). Zamítl i žalobu, aby žalované byla uložena povinnost do 7 dnů od právní moci rozsudku zaslat dopis s omluvou a současně na své náklady uveřejnit v periodiku Hospodářské noviny, vydavatel Economia a.s., do tří měsíců od právní moci rozsudku jednou, v rozsahu nejméně jedné poloviny stránky, v rámečku o velikosti písma nejméně 12 bodů zprávu ve znění specifikovaném ve výroku rozsudku (výrok pod bodem IV). Rovněž zamítl žalobu, aby žalované byla uložena povinnost na své náklady uveřejnit v periodiku Hospodářské noviny, vydavatel Economia a.s., do tří měsíců od právní moci rozsudku, jednou v rozsahu nejméně jedné poloviny stránky, v rámečku, o velikosti písma nejméně 12 bodů, text výrokové části rozsudku (výrok pod bodem V), a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok pod bodem VI).

(2) Soud prvního stupně zjistil, že žalovaná je nájemcem „P. tržnice“ v P., přičemž prodejní plochy dále podnájímá jednotlivým prodejcům. V minulosti v areálu tržnice došlo opakovaně k prodeji zboží porušujícího právo duševního vlastnictví žalobkyň. Ze vzoru smlouvy o nájmu prodejního stánku „Trhovce“ bylo zjištěno, že je nájemci uložena povinnost při veškeré své činnosti dodržovat obecně závazné právní předpisy. V letáku označeném „Upozornění prodejcům“ bylo v českém a vietnamském jazyce obsaženo upozornění o porušování práv k duševnímu vlastnictví prodejem padělaného zboží s tím, že na základě výsledku kontrol celní správy upozorňuje správce trhu všechny prodejce v areálu P. tržnice na zákaz prodeje padělaného zboží jakéhokoliv výrobce chráněné ochrannou známkou a že porušení tohoto zákazu je kromě trestní odpovědnosti také důvodem ukončení smlouvy.

(3) Po právní stránce věc posoudil tak, že poskytnutí prodejního stánku či prodejního místa do užívání na základě podnájemní smlouvy lze dle ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví (dále jen „VPPV“), považovat za poskytnutí prostředků, které jsou třetími osobami používány k porušování práv, v daném případě při prodeji padělků. Ohledně nároků žalobkyň na uložení povinnosti týkajících

se obsahu smluv měl soud prvního stupně za to, že takový nárok je v rozporu s rozsahem opatření k nápravě podle § 4 VPPV. Ohledně nároku z titulu ochrany dobré pověsti právnických osob dospěl soud k závěru, že do pověsti žalobkyň nemůže být zasaženo, neboť podle okolností je kupujícímu zřejmé, že výrobky prodávané na tržnici jsou padělky, nikoliv výrobky žalobkyň.

II. Řízení před odvolacím soudem

(4) K odvolání žalobkyň Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 5. prosince 2012, č. j. 3 Cmo 155/2012-166, potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

(5) Odvolací soud vycházel ze stejného skutkového stavu jako soud prvního stupně. Právně věc posoudil tak, že klíčový je závěr o tom, zda je žalovaná v postavení tzv. prostředníka ve smyslu § 4 odst. 3 VPPV. S ohledem na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004, o dodržování práv duševního vlastnictví (dále jen „Směrnice“), jež je do českého práva transponována prostřednictvím zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví (jeho preambuli a článkem 10), dospěl odvolací soud k tomu, že mezi prostředkem či službou poskytnutou porušovateli práva třetí osobou musí existovat přímá souvislost. Poskytnutí prodejní plochy do užívání je běžnou službou a z její povahy nevyplývá, že by byla poskytována k porušování práv třetích osob. Nelze uvažovat o tom, že poskytnutí prodejního místa do užívání umožnilo porušení práv žalobkyň. Akceptace opačného výkladu by odůvodňovala absurdní závěry, že za prostředek umožňující porušování práv by bylo nutno považovat přívod elektrické energie či vydání podnikatelského oprávnění pro konkrétního prodejce v tržnici. Odvolací soud odmítl aplikovat závěry Evropského soudního dvora („ESD“ nyní Soudní dvůr EU – dále také „SDEU“ nebo „Soudní dvůr“) ze dne 12. července 2011, ve věci C-324/09, neboť ty se vztahují na internetové tržiště.

(6) Z hlediska dobré pověsti právnické osoby věc posoudil tak, že vzhledem k tomu, že žalovaná neumožňuje prodej padělků v areálu tržnice, nedopouští se ani žádného jednání, kterým by zasahovala do dobré pověsti žalobkyň a žaloba z titulu ochrany jejich dobré pověsti proto není důvodná.

III. Dovolání

(7) Proti rozsudku odvolacího soudu podaly všechny žalobkyně dovolání, jehož přípustnost opírají o ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), neboť mají za to, že přesto, že odvolací soud prvostupňový rozsudek potvrdil, učinil tak ze zcela jiných důvodů a fakticky tak rozsudek soudu prvního stupně změnil. Odkazují přitom na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) sp. zn. 29 Odo 224/2001. Dále považují dovolání za přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., když spatřují jeho zásadní význam po právní stránce v tom, že v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla doposud řešena otázka, zda provozovatel tržnice (reálné, nikoliv elektronické) může být osobou, jejíž prostředky či služby jsou užívány třetími osobami k porušování práv k duševnímu vlastnictví ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 221/2006 Sb. a zda takovému provozovateli tržnice lze uložit opatření podle ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona.

(8) Důvodnost dovolání spatřují v tom, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Podle dovolatelek odvolací soud neměl vycházet z článku 10 Směrnice, ale z článku 11. Pojem „prostředníka“ je ve smyslu Směrnice třeba vykládat široce, bez ohledu na zavinění či odpovědnost těchto prostředníků za porušování práv duševního vlastnictví. Odkazují přitom na analýzu aplikace Směrnice z 22. října 2010 a na rozsudek SDEU (ESD) ze dne 12. července 2011 ve věci C-324/09. Dovolatelky mají za to, že není rozdíl mezi on-line tržištěm a skutečným tržištěm žalované. Podmínka „přímé souvislosti“ mezi prostředkem či službou a porušením práva nevyplývá z judikatury. Souhlasí s tím, že každý případ je třeba posuzovat podle jeho povahy a proto by mohlo vyplynout, že dodavatel elektrické energie nemusí být prostředníkem ve smyslu Směrnice. Žalovaná má však k prodejčům mnohem užší vztah. Odvolací soud neodůvodnil rozdíly mezi elektronickým a reálným tržištěm. Dle názoru dovolatelek jejich závěr o možnosti postihnout provozovatele tržiště podporuje i důvodová zpráva k VPPV. Dovolatelky se proto domnívají, že návrhům obsaženým pod body I-III žalobního petitu bylo možno vyhovět.

(9) Ohledně tvrzeného zásahu do dobré pověsti právnických osob – žalobkyň dovolatelky uvádí, že soud prvního stupně se souvisejícím návrhem řádně nevypořádal. Dovolatelky jsou oproti odvolacímu soudu toho názoru, že žalovaná umožnila prodej padělků a tak umožnil vznik a šíření dojmu, že dovolatelky produkují nekvalitní zboží.

IV. Přípustnost dovolání

(10) Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) úvodem poznamenává, že rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2012) se podává z bodu 7 článku II části první zákona č. 404/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

(11) Nejvyšší soud se po zjištění, že dovolání proti rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnými osobami a obsahuje stanovené náležitosti, zabýval nejdříve otázkou, zda je dovolání v této věci přípustné, neboť toliko z podnětu přípustného dovolání lze přezkoumat správnost napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných dovolacích důvodů.

(12) Dovedil, že dovolání je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., neboť dovolací soud dosud neřešil otázku, zda provozovatel tržnice (reálné, nikoliv elektronické) může být osobou, jejíž prostředky či služby jsou užívány třetími osobami k porušování práv k duševnímu vlastnictví ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 221/2006 Sb. a zda takovému provozovateli tržnice lze uložit opatření podle ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona.

V. Právní úprava a odůvodnění předběžné otázky

(13) Podle § 4 odst. 1 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví – dále opět jen „VPPV“), došlo-li k neoprávněnému zásahu do práv, může se oprávněná osoba domáhat u soudu toho, aby se porušovatel zdržel jednání,

jímž dochází k porušení nebo ohrožení práva, a následky ohrožení nebo porušení byly odstraněny, a to zejména

a) stažením výrobků z trhu, jejichž výrobou nebo uvedením na trh nebo skladováním došlo k ohrožení nebo porušení práva,

b) trvalým odstraněním nebo zničením výrobků, jejichž výrobou nebo uvedením na trh nebo skladováním došlo k ohrožení nebo porušení práva,

c) stažením, trvalým odstraněním nebo zničením materiálů, nástrojů a zařízení určených nebo používaných výlučně nebo převážně při činnostech porušujících nebo ohrožujících právo.

(14) Podle odstavce 3 téhož paragrafu se oprávněné osoby mohou u soudu domáhat nároků uvedených v odstavci 1 rovněž vůči každému, jehož prostředky či služby jsou užívány třetími osobami k porušování práv.

(15) Při aplikaci § 4 VPPV je nutno zohlednit směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004, o dodržování práv duševního vlastnictví (dále opět jen „Směrnice“), kterou VPPV transponuje do národního práva (§ 1 VPPV) – národní úpravu je nutné v co největším rozsahu interpretovat ve světle znění a účelu směrnice, aby bylo dosaženo výsledku uvedeného ve směrnici (nepřímý účinek) (viz oba rozsudky ESD, na něž odkazují dovolatelky: ze dne 13. listopadu 1990 ve věci C-106/89 Marleasing SA proti La Comercial Internationale de Alimentacion SA a ze dne 10. dubna 1984 ve věci C-14/83 Von Colson).

(16) Podle bodu 17 preambule Směrnice je třeba opatření, řízení a nápravná opatření stanovená touto směrnicí pro každý případ určit takovým způsobem, aby byla řádně zohledněna zvláštní povaha daného případu, včetně zvláštních vlastností každého práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech úmyslná nebo neúmyslná povaha tohoto porušení práva.

(17) Podle bodu 23 preambule Směrnice platí, že aniž jsou dotčena jiná opatření, řízení a nápravná opatření, měli by mít nositelé práv možnost požádat o soudní zákaz vůči zprostředkovateli, jehož služeb využívá třetí osoba k porušování průmyslových práv nositele práv. Podmínky a řízení týkající se těchto soudních zákazů by měly být upraveny vnitrostátním právem členských států. Pokud jde o porušení autorského práva a práv s ním souvisejících, zajišťuje směrnice 2001/29/ES vysoký stupeň harmonizace. Touto směrnicí by tudíž neměl být dotčen článek 8 odst. 3 směrnice 2001/29/ES.

(18) Podle bodu 24 preambule Směrnice by v závislosti na konkrétním případě a odůvodňují-li to okolnosti, měla opatření, řízení a nápravná opatření zahrnovat zakazující opatření k předcházení dalšímu porušování práv duševního vlastnictví. Ještě je třeba stanovit nápravná opatření, ve vhodných případech na náklady porušovatele, jako je stažení a úplné odstranění z obchodních kanálů, nebo zničení zboží, kterým jsou porušována práva, a ve vhodných případech stažení materiálů a nástrojů používaných především k výrobě ke zhotovení tohoto zboží. Tato nápravná opatření by měla zohlednit zájmy třetích osob, včetně zejména spotřebitelů a soukromých osob jednajících v dobré víře.

(19) Podle článku 3 odst. 1 Směrnice členské státy stanoví opatření, řízení a nápravná opatření potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví, na něž se vztahuje tato směrnice. Tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být spravedlivá a nestranná a nesmějí být nadměrně složitá nebo nákladná, nesmějí obsahovat nerozumné lhůty ani nesmějí mít za následek bezdůvodná zdržení.

(20) Podle odstavce 2 téhož článku tato opatření, řízení a nápravná opatření musí být rovněž účinná, přiměřená a odrazující a musí být používána způsobem, který zabraňuje vzniku překážek právně dovoleného obchodu a poskytuje záruky proti jejich zneužití.

(21) Podle článku 10 Směrnice („nápravná opatření“) odst. 1 platí, že aniž je dotčena náhrada škody, která vznikla nositeli práv porušením práv, a aniž je dotčeno odškodnění jiného druhu, zajistí členské státy, aby příslušné soudní orgány mohly na žádost navrhovatele nařídít přijetí vhodných opatření ve vztahu ke zboží, o němž bylo zjištěno, že jsou jím porušována práva duševního vlastnictví, a ve vhodných případech i ve vztahu k materiálům a nástrojům, které byly používány především při výrobě nebo zpracování tohoto zboží. Tato opatření zahrnují:

- a) stažení z obchodních kanálů,
- b) konečné odstranění z obchodních kanálů, nebo
- c) zničení.

(22) Podle odstavce 2 téhož článku soudní orgány nařídí, aby tato opatření byla provedena na náklady porušovatele práv, ledaže tomu odporují zvláštní důvody.

(23) Podle odstavce 3 téhož článku při posuzování žádosti o nápravná opatření se přihlíží k úměrnosti mezi závažností porušení a nápravnými opatřeními, jakož i k zájmům třetích osob.

(24) Podle článku 11 („soudní zákazy“) Směrnice členské státy zajistí, aby v případě vydání soudního rozhodnutí zjišťujícího porušení práva duševního vlastnictví mohly soudní orgány vydat vůči porušovateli práv soudní zákaz dalšího porušování. Stanoví-li tak vnitrostátní právo, může být za nedodržení tohoto zákazu případně uloženo penále k zajištění jeho dodržování. Aniž je dotčen článek 8 odst. 3 směrnice 2001/29/ES, zajistí členské státy, aby nositelé práv mohli požádat o vydání soudního zákazu vůči prostředníkům, jejichž služby jsou užívány třetími osobami k porušování práva duševního vlastnictví.

(25) Z uvedených citací je patrné, že ustanovení § 4 VPPV do českého práva přenáší jak článek 10, tak článek 11 Směrnice. Mezi slovním zněním zákona a Směrnice není podstatný rozdíl. Pro zodpovězení otázky, zda provozovatel tržnice (reálné, nikoliv elektronické), resp. přesněji osoba, která má pronajatý areál tržnice a jednotlivým trhovcům poskytuje k užívání stánky a pozemky, na kterých stánky mohou stát, může být osobou, jejíž prostředky či služby jsou užívány třetími osobami k porušování práv k duševnímu vlastnictví ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 VPPV a zda takovému „provozovateli tržnice“ lze uložit opatření podle ustanovení § 4 odst. 1 téhož zákona, je proto nejprve třeba nalézt odpověď na otázku, zda takový „provozovatel tržnice“ (reálné, nikoliv elektronické) může být prostředníkem, jehož služby jsou užívány třetími osobami k porušování práva duševního vlastnictví (a zda mu lze uložit soudní zákaz) ve smyslu článku 11 Směrnice.

(26) Jedná se tedy o otázku výkladu unijního práva. Podle článku 267 odstavce prvního Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se: a) výkladu Smluv, b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie.

(27) Podle třetího odstavce téhož článku platí, že vyvstane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie.

(28) Z hlediska povinnosti soudu členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, obrátit se na Soudní dvůr s žádostí o rozhodnutí o předběžné otázce je klíčové rozhodnutí Soudního dvora ze dne 6. října 1982, ve věci C-283/81 CILFIT, v němž Soudní dvůr formuloval tři výjimky, kdy národní soudy posledního stupně tuto povinnost nemají, a to jestliže:

1) otázka komunitárního (pozn. dnes unijního) práva není relevantní pro řešení daného případu,

2) existuje ustálená judikatura Soudního dvora k dané otázce nebo rozsudek Soudního dvora týkající se v zásadě identické otázky (tzv. *acte éclairé*),

3) jediné správné použití práva Společenství je tak zřejmé, že nezůstává prostor pro jakoukoliv rozumnou pochybnost (tzv. *acte clair*). Přitom k tomu, aby soud členského státu mohl konstatovat, že výklad komunitárního práva je zjevný, musí a) porovnat jednotlivé jazykové verze textu, b) používat terminologie a právních pojmů komunitárního práva, c) vzít zřetel na odlišnosti interpretace komunitárního práva, d) být přesvědčen, že jeho výklad je stejně zjevný soudům ostatních členských států a Soudnímu dvoru EU.

(29) V posuzované věci je otázka výkladu unijního práva pro věc relevantní a zároveň Soudní dvůr takovou otázku v minulosti neřešil. V rozsudku ze dne 12. července 2011 ve věci C-324/09 L'Oréal a další proti e-Bay a dalším řešil Soudní dvůr pouze otázku týkající se opatření podle článku 11 věty třetí Směrnice vůči provozovateli on-line tržiště, přičemž se blíže nezabýval tím, na jak široký okruh osob dopadá vymezení prostředníka, jehož služby jsou užívány třetími osobami k porušování práva duševního vlastnictví. Dospěl přitom k závěru, že „článek 11 třetí věta směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o dodržování práv duševního vlastnictví musí být vykládán v tom smyslu, že vyžaduje, aby členské státy zajistily, že vnitrostátní soudy příslušné v oblasti ochrany práv duševního vlastnictví mohou nařídit provozovateli on-line tržiště přijetí opatření, která přispívají nejen k ukončení porušování těchto práv uživateli tohoto tržiště, ale také k předcházení dalším porušováním tohoto druhu; tyto soudní zákazy musejí být účinné, přiměřené, odrazující a nesmí vytvářet překážky právem dovolenému obchodu“. On-line tržiště zároveň fungují na částečně odlišných principech oproti tržištím reálným – jsou ze své povahy dostupná výhradně dálkovým přístupem, umožňují nákup zboží bez ohledu na jeho aktuální fyzickou přítomnost na vnitřním trhu EU, jejich provozovatelé získávají peněžní prostředky procentním podílem z uskutečněných transakcí.

(30) Dle názoru Nejvyššího soudu nejde ani o tzv. *acte clair*. Rovněž Analýza aplikace Směrnice ze dne 22. prosince 2010 v bodu 2.5.1.2 (který se sice vztahuje k článku 9 Směrnice, nicméně v bodu 2.5.2 jsou tam uvedené závěry vztaženy i na článek 11 Směrnice) upozorňovala na určitou nejistotu ohledně toho, jak široký je okruh prostředníků, kterým lze uložit opatření. V poznámce č. 37 této analýzy je uvedeno, že např. ve Švédsku je pojem „prostředníka“ omezen na „kohokoli, kdo se podílí na porušení – *anyone who contributes to the infringement*“. Česká odborná literatura také „prostředníka“ nevnímá tak široce, jak by napovídalo doslovné znění směrnice – „nejedná se... o každou takovou osobu (např. vlastník plochy či stánku v případě stánkového prodeje), vždy je nutné posuzovat, zda má použití takovýchto prostředků přímou souvislost s porušením práv. Např. prodejem padělků v pronajatém stánku nedochází k této přímé souvislosti (zboží lze prodávat kdekoli různými způsoby prodeje),...“ (HORÁČEK, Roman. a kol. Zákon o ochranných známkách / Zákon o ochraně označení původu a zeměpisných označení / Zákon o vymáhání práv

z průmyslového vlastnictví. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2008, 543 s. ISBN 978-80-7400-058-4. s. 335).

(31) Není tedy zřejmé, zda osoba, která má pronajatý areál tržnice a jednotlivým trhovcům poskytuje k užívání stánky a pozemky, na kterých stánky mohou stát, může být prostředníkem, jehož služby jsou užívány třetími osobami k porušování práva duševního vlastnictví (a zda mu lze uložit soudní zákaz) ve smyslu článku 11 Směrnice. Protože je tato otázka pro rozhodnutí ve věci zásadní, žádá Nejvyšší soud České republiky Soudní dvůr o její zodpovězení.

(32) Pokud by taková osoba byla prostředníkem ve smyslu článku 11 Směrnice, vyvstává otázka, zda podmínky, za kterých lze uložit opatření provozovateli on-line tržiště, vyslovené v rozsudku Soudního dvora ze dne 12. července 2011, ve věci C-324/09 L'Oréal a další proti e-Bay, se vztahují i na osobu, která má pronajatý areál reálné tržnice a jednotlivým trhovcům poskytuje k užívání stánky a pozemky, na kterých stánky mohou stát. V případě kladné odpovědi na předchozí otázku by i tato otázka byla pro rozhodnutí ve věci zásadní, proto Nejvyšší soud České republiky žádá Soudní dvůr i o její zodpovězení.

VI. Přerušování řízení

(33) Protože Nejvyšší soud rozhodl, že požádá Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o předběžné otázce, přerušil podle § 243c o. s. ř. ve spojení s § 109 odst. 1 písm. d) o. s. ř. řízení v této věci do doby, kdy na ni Soudní dvůr Evropské unie odpoví, neboť bez jejího zodpovězení není možné v tomto řízení pokračovat, a to zejména z důvodu, že není zřejmé, zda je žalovaná prostředníkem ve smyslu článku 11 Směrnice a zda jí lze uložit opatření ve smyslu téhož článku.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 25. srpna 2015

JUDr. Zdeněk D e s
předseda senátu